

LOOVA VAIKUSE KUULAMINE

Võidutseja, tähtsa persooni teooria ja praktika, kui väärtuse tunnusmärk, kui võimu väljendus, saavutab protagonismi tasandid..., mis teevad end kuuldavaks.

Ja niiviisi, need, kes kuulavad -kes on üldjuhul need, kes kadestavad, ihaldavad, soovivad, otsivad-... üritavad, püüdlevad eneseteostuseni edu ja saavutuste mudelis, inimlike aplauside hetkedes, vastavalt kasule ja tulule... või tõrjutuna ja kritiseerituna, vastavalt resultaaside tagasihoidlikkusele.

Ja niiviisi töötataksegi välja ühiskond, mis on koormatud nõudlikkusest, nõudmistest, eelhoiakutest, tähtsustest...

Ja kõik see teeb end kuuldavaks, paneb kuulama.

Palve tähendus tuletab meile meelde, et on olemas ka teisi kutseid, et on olemas teisi sõnumeid.

Ja ei ole mitte nii, et need saavad kuuldavaks, vaid et... neid kuulatakse; ja neid peab kuulama, kuna need on sõnad, helid, märgid, tähised..., mis loovad.

Sotsiaalseks kutsutu on purustav, hävitav: "kasutada ja minema visata".

Elav surnuaed, mis koosneb kaotajatest ja mõned säravad triumfi figuurid.

Kui kuulatakse vaikust..., siis ei looda protagoniste, võitjaid, võidutsejaid, tähtsaid...

Nad näitavad end pigem alandlikena, ignoreeritud kaotajate ja võitjate poolt, alistuvad, lapsemeelsed, röömsad...; need, kes tunnevad end identifitseerunutena sellega mida teevad: need, kes näevad oma ideaale... ilma karjerismita, ilma võitluseta!; need, kes teavad, et neil on oma koht.

Selles kuulamise dualismis on ilmselge, et võitja galopi müra on üks segaduse tekitaja!

Kuulamise vaikus ilma helita... näib äraolekuna. Kuid on kohalolek, mis kontempeerib, mis meid kontempeerib.

Kisa ja lärm liigiga toimuvava ümber on oma suuremalt jaolt kohal... ja selle kuulmine on vältimatu.

Küsimus on kas sellele tähelepanu pühendatakse, kas sisenetakse pakkumisse ja nõudmisse... või, teades selle olemasolust, olend seisab enda eest, selle ilmselge ettepaneku ees jätkata kurnatuseni või mugandumiseni, tüdimuse ja unustuseni..., kaitstes end lüüasaamise, ebaõigluse, reetmise, kadeduse ja muude... võimu sugestiivsete ja atraktiivsete tegevuste eest.

Ausalt öeldes, vaadates seda hoolega, siis müra ei peta. See on vitaalse provokatsiooni üks stiil. See on tõusude ja languste mudel, kuid langedes "kukkudes". "Ja midagi rohkemat, enam ei ole". See on piiratud mudel..., mille võib kokku võtta ühte ajajärku, ühte päeva, ühte aastasse..., et hiljem uuesti lõpetada mingis urnis või mingis surnuaias.

Kuid see ei ehmata piisavalt. Ei. Aina enam on "sõltuvuses olemist" saavutusteni jõudmisest ja haarde avardamisest, et püsida -olgugi vaid üheks sekundiks- tähtsuses, võidus ja triumfis.

Seal, võib igaüks näha oma müra, oma heli, oma intsidentsust, oma komplikatsiooni, oma kaassüüd või... oma võitu või kaotust.

Vastupidiselt, vaikususe pakkumine on tühine, on dematerialiseeritud. See on poeetiline, on ohe, on hingus, on... unistus. See on aroom. See on unistus... ja õhe ja piiritu fantaasia.

Aga, omas protsessis, ta ei eita, ei ütle lahti meie konfiguratsioonist; ei eita meie struktuuri; ei eita meie võimeid. Aga ta ei müü end neile.

Loova Puhangu vaikus, väljendunud Armastamises, omab piisavalt ressursse, et luua piisavalt vajalikku materjali, hädavajalikku materiat; ja ta

ei sisene duaalsesse kuulamisse, vaid kindlasse veendumusse, et lõpmatus ja lõputult armunu, juhhib, teeb ettepaneku, asub tegutsema piduriteta.

Ja hõlmab lõputute värvingutega Universumi.

Enda kuulutamine “Armastuses väljendunud Loova Vaikuse kuulamise, loodud kokkusattumustes, juhuslikkustes, ettenägematustes, ootamatustes, üllatustes, õnnelikes juhustes” kuulajaks..., asetab inimolendi vabastavasse vabadusse.

Koos teadvuse küllasusega, et elu toob meid, ütleb meile, kutsub meid, hoiab meid alal läbi Armastamise, Armastuse Müstilise Puhangu, see peaks olema piisav, et olend looks kooselu, meeldivuse, elamise naudingut ja mitte mingit igapäevast draamat ja tragöödiat -väikest, keskmist, upsakat, lähedast...-.

Kuid on nii, et võidutseja oma väiksuses, muutub kangelaseks, ja kangelasest muutub ta jumaluseks, ja jumalusest muutub ta... personaalseks egokesksuseks.

Igaüks kohanenud omasse harusse, erialale, omasse ruumi, omasse mikro-universumisse.

Mitte langeda kergesse võrdluste lõksu. Mitte kukkuda kergesse põhjenduste, argumentide lõksu.

Palvuslik Tähendus on liitlane, mis lubab meil säilitada intiimsust, tõeliselt protagonistilikku Loova Müsteeriumi ees, tõrjub meid eemale „diivaks“ saamise soovist, mis nõuab oma vasallidelt ja mõttekaaslastelt, et saaks... võiks... võimu nimel.

Aamen.
